

CHƯƠNG 27

Tố Mai nhắm mắt lẩm bẩm nói một mình:

—Mong trời cao rủ lòng thương xót phù hộ cho thương thế cô nương nhà chúng con mau lành, cho dù phải đổi bằng mấy chục năm dương thọ, tiểu tỳ cũng cam tâm tình nguyện.

Long Thiên Lộc khẽ thở dài nói:

—Hai vị cô nương cứ yên tâm. Y thuật của Vương phu nhân vô cùng cao thâm, so với Long mỗ thì hơn hẳn mấy bậc. Bà ta đã nhận lời, chắc chắn sẽ có cách mà.

Nhị tỳ đưa mắt nhìn nhau rồi cùng cúi người hành lễ chào Long Thiên Lộc, đoạn quay người rời khỏi.

Long Thiên Lộc nhìn theo bóng hai người mà thở dài nã nuột:

—Hai con nha đầu này thật trung thành với chủ nhân.

Lão chột nghĩ đến chuyện Vương Tích Hương mấy lần ra tay tương trợ quần hào, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy buồn phiền.

Tố Mai, Hương Cúc vừa đi không lâu thì một thanh y nữ tỳ đến tiểu viện tìm Long Thiên Lộc. Ả ta cúi người hành lễ rồi nói:

—Lãnh tướng công đã được đưa đến tỉnh thất, cung thỉnh Long Trang chủ đến trị liệu thương thế.

Long Thiên Lộc nói:

—Làm phiền cô nương dẫn đường.

Nữ tỳ liền «dạ» một tiếng, quay người bước đi.

Long Thiên Lộc đi theo ả xuyên qua một tòa đình viện, đến một ngôi tiểu viện rất yên tĩnh.

Thanh y nữ tỳ đẩy cửa rồi đứng sang một bên cúi người nói:

—Lãnh tướng công đang ở trong này.

Long Thiên Lộc liền chậm rãi bước qua cửa, chỉ thấy Vương Thông Huệ đã đứng im lặng bên đầu giường, nhìn Lãnh Như Băng đến ngơ ngẩn xuất thần. Long Thiên Lộc đã đến sát bên cạnh giường mà Vương Thông Huệ tựa hồ như không phát giác, cũng chẳng quay lại xem đó là ai. Long Thiên Lộc khẽ đằng hắng mấy tiếng rồi nói:

—Vương cô nương, thương thế của y thế nào rồi?

Vương Thông Huệ chậm rãi quay đầu lại, cặp mắt trong xanh đã rơi lã chã ra hai hàng lệ nóng. Nàng mỉm cười thê lương nói:

—Chàng và Vương Tích Hương đúng là trời sinh một cặp.

Long Thiên Lộ thấy nàng đang đượm vẻ thương cảm khôn cùng, nhất thời cũng không biết nên mở miệng thế nào. Lão đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng đang nằm trên giường một cái, nhưng tuyệt không mở miệng lên tiếng.

Vương Thông Huệ hơi mỉm cười nói:

—Long Trang chủ, ta có một việc cầu xin, mong rằng ngài không từ chối.

Long Thiên Lộ nói:

—Nếu là chuyện lão khiếu có thể làm, lão khiếu sẽ tận hết sức lực mà làm.

Vương Thông Huệ nói:

—Nếu như ngài chữa khỏi thương thế cho Lãnh Như Băng, chàng nhất định sẽ vô cùng cảm kích.

Long Thiên Lộ ngạc nhiên hỏi:

—Minh chủ bảo lão khiếu thi ân cầu báo sao?

Vương Thông Huệ tiếp lời:

—Long Trang chủ hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn thỉnh cầu Long Trang chủ làm ông mai thôi.

Điều này khiến Long Thiên Lộ càng thêm ngạc nhiên, lão liền hỏi lại:

—Ông mai? Nhưng làm mai mối cho ai mới được chứ?

Vương Thông Huệ cười thê lương nói:

—Lãnh Như Băng và Vương Tích Hương.

Long Thiên Lộ nói:

—Lão khiếu sống đến tuổi này rồi nhưng vẫn chưa từng làm qua chuyện này bao giờ. Thật sự lão khiếu cũng không biết phải mở miệng thế nào, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Vương Thông Huệ nói:

—Chỉ cần Long Trang chủ đáp ứng là được, việc về sau thế nào ta tự có sự an bài.

Long Thiên Lộ chăm chú nhìn Vương Thông Huệ, chậm rãi nói:

—Minh chủ lúc nào cũng nghĩ cho người khác, lẽ nào không nghĩ đến bản thân mình?

Vương Thông Huệ cười ảm đạm nói:

—Nếu như ta sống sót được sau trận đại kiếp này, ta sẽ nhường lại chức vị Minh chủ võ lâm cho Thần Phán Trần Hải. Sau đó, ta sẽ từ bỏ cuộc sống giang hồ, về ở ẩn nơi thâm sơn cùng cốc. Ôi, lúc này ta mới hiểu được sự đáng thương của mẫu thân, bà làm sao mà vui vẻ được chứ?

Long Thiên Lộ trầm nhủ trong lòng: “Những chuyện tình cảm nam nữ này Long Thiên Lộ ta không thể nào hiểu được.”

—Long Trang chủ, mong ngài đáp ứng lời thỉnh cầu của tiện thiếp.

Từ trước đến nay, khi nói chuyện với Long Thiên Lộ nàng chỉ tự xưng là bản tòa, hoặc xưng ta. Nhưng lúc này, đột nhiên nàng lại tự xưng là «tiện thiếp».

Long Thiên Lộ nhìn Vương Thông Huệ trầm nhủ: “Nếu như ta đáp ứng yêu cầu của cô ta, chỉ sợ sau này cô ta hối hận thì khó mà thay đổi được.”

Long Thiên Lộ yêu thích y đạo, võ công, cả đời độc thân, có thể nói lão chưa từng được nếm thử qua dư vị ngọt ngào cũng như cay đắng của tình yêu, nhưng một kẻ nửa đời lăn lộn trong giang hồ như lão, với kinh nghiệm phong phú của mình, tất nhận ra trong mấy câu nói của Vương Thông Huệ có sự thành khẩn, nhưng không phải là lời thật lòng của nàng.

Đó là một sự hy sinh tràn đầy sự đau khổ và thê lương.

Long Thiên Lộ trầm ngâm một hồi rồi nói:

—Thương thế của Vương cô nương có trị khỏi được hay không bây giờ còn chưa biết được. Lãnh Như Băng cũng đang hôn mê bất tỉnh, việc này nói bây giờ hình như quá sớm. Để mấy hôm nữa chúng ta sẽ nói lại được không, đằng nào cũng tiện cho lão khiếu có thời gian suy nghĩ.

Vương Thông Huệ nói:

—Được! Long Trang chủ cứ suy nghĩ cho kỹ. Chuyện này tuy nhỏ, nhưng có liên quan đến đại cục của cả võ lâm.

Long Thiên Lộ nói:

—Việc này lão khiếu thật sự không hiểu.

Vương Thông Huệ nói:

—Vương Thông Huệ này thân là Võ lâm Minh chủ, ta phải vì đại cục võ lâm mà suy nghĩ. Trước mắt, trận chiến với Công Tôn Ngọc Sương còn chưa bắt đầu, nói chuyện này có lẽ hơi sớm.

Long Thiên Lộc không hiểu hỏi:

—Minh chủ cứ nói, lão khiêu cung kính lắng nghe.

Vương Thông Huệ thở dài nói:

—Trước mắt, võ lâm có hai đại họa. Thứ nhất là Công Tôn Ngọc Sương, thứ hai chính là Vương Tích Hương. Công Tôn Ngọc Sương đã đủ vây cánh, thế lực hùng mạnh, chúng ta chỉ có thể dùng cách giết để ngăn chặn sự giết chóc. Song phương dùng võ công quyết chiến sinh tử, nếu như trong trận chiến này Công Tôn Ngọc Sương thắng thì không cần nói nữa. Nàng ta sẽ là bá chủ võ lâm, võ lâm Trung Nguyên sẽ phải phục tùng mệnh lệnh của nàng ấy.

Long Thiên Lộc nói:

—Điểm này Minh chủ không cần nghĩ ngợi nhiều, Công Tôn Ngọc Sương võ công tuy cao cường, nhưng nói nàng ta có thể thắng được lực lượng của tất cả các đại môn phái liên hợp lại thì lão khiêu có chút không tin. Trận chiến này khó tránh khỏi thương vong trầm trọng, nhưng kẻ lạc bại nhất quyết là Công Tôn Ngọc Sương chứ không sai.

Vương Thông Huệ cười khổ nói:

—Nếu như chúng ta may mắn thắng được trận chiến này, thì vẫn còn một mầm họa thứ hai, đó là Vương Tích Hương. Tài trí của Vương Tích Hương so với Công Tôn Ngọc Sương thì cao hơn mười lần. Chỉ cần cho nàng thời gian ba năm, nàng ta sẽ quét khởi võ lâm. Lúc đó, e rằng giang hồ không còn ai có thể kháng cự nàng được nữa, không đầy một năm, có lẽ nàng sẽ thống trị võ lâm.

Long Thiên Lộc nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

—Không sai, nếu như Vương Tích Hương tác nghiệt, trở mặt làm ác thì e rằng còn hơn cả Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Thông Huệ nói:

—Có hai cách phòng trừ mối họa này. Thứ nhất là nhân cơ hội nàng đang hôn mê bất tỉnh, giết cả nàng lẫn hai nữ tỳ đó đi. Ngoài cách này ra, chỉ còn cách cho nàng kết duyên cùng Lãnh Như Băng.

Long Thiên Lộc nói:

—Cho dù nàng ta có lấy Lãnh Như Băng, nhưng vẫn làm chuyện nguy hại giang hồ thì không phải chúng ta đã phí hoài tâm cơ ư?

Vương Thông Huệ nói:

—Không thể có chuyện đó. Một nữ nhân khi đã lấy được tình lang lý tưởng của mình thì cũng giống như ngựa hoang được thuần dưỡng vậy, không thể làm ra những chuyện kinh thiên động địa được. Cách thứ nhất có thể diệt trừ hậu họa một cách triệt để nhưng lại có tàn khốc, ta không thể làm được. Huống hồ, Vương Tích Hương còn có ân cứu mạng chúng ta. Nghĩ đi nghĩ lại, ta thấy chỉ có cách thứ hai là có thể thực hiện được.

Long Thiên Lộ nói:

—Minh chủ nói rất đúng.

Vương Thông Huệ nói:

—Ngài hãy trị liệu cho chàng đi. Ta không làm phiền nữa.

Nói đoạn, nàng chuyển thân chậm bước bỏ đi.

Long Thiên Lộ nhìn bóng Vương Thông Huệ đi xa dần, mỗi bước đi đều tựa hồ như nặng nghìn cân, lộ ra dáng vẻ thê lương khôn tả, trong lòng lão cũng không khỏi dấy lên cảm giác thông cảm cho nàng: “Nếu như nàng không phải là Võ lâm Minh chủ, tự nhiên sẽ không phải suy nghĩ cho đại cục võ lâm nữa. Cũng không cần nhận lấy sự hy sinh này đầy đau khổ này.”

Nghĩ đến đây, trong lòng lão không khỏi cảm thấy buồn phiền.

Chỉ nghe bên ngoài tĩnh thất có tiếng Vương Thông Huệ vọng vào:

—Mong Long Trang chủ cố gắng liệu thương cho chàng.

Long Thiên Lộ liền bước ra đóng cửa phòng lại, rồi bước đến cởi áo Lãnh Như Băng, xem xét thương thế trước ngực của chàng rồi vận nội công, đặt tay lên Mệnh môn của Lãnh Như Băng, thúc đẩy khí huyết lưu thông.

Tuy nội công của lão thâm hậu, nhưng phương pháp trị thương này rất hao tổn nguyên khí, chỉ nửa canh giờ sau mồ hôi Long Thiên Lộ đã đổ ra như tắm. Nhưng việc trị thương đang ở giai đoạn quan trọng, không thể bỏ dở, Long Thiên Lộ đành cố gắng tiếp tục truyền công cho Lãnh Như Băng.

Đúng lúc lão cảm thấy khí lực cạn kiệt, không thể tiếp tục truyền công được nữa thì chợt cảm thấy có một cánh tay đặt lên bối tâm, một cỗ nhiệt khí từ từ truyền vào nội thể. Chỉ nghe bên thanh âm của Vương bà bà cất lên:

—Lão thân vâng mệnh tiểu thơ đến đây giúp ngài một tay.

Long Thiên Lộc cảm thấy nhiệt khí tuôn trào như thác đổ vào nội thể, trong lòng không khỏi ngạc nhiên thầm nhủ: “Không ngờ bà ta lại có nội lực thâm hậu thế.”

Qua nửa canh giờ nữa, kinh mạch toàn thân Lãnh Như Băng đã có chân khí lưu thông, mang theo cả cục máu bầm ứ trong ngực. Chàng há miệng thổ ra hai búng máu tím bầm.

Long Thiên Lộc liền nhắc tay khỏi mệnh môn Lãnh Như Băng, đồng thời bàn tay đặt trên lưng lão cũng được nhắc ra. Long Thiên Lộc còn chưa kịp quay đầu lại đã nghe thấy tiếng y phục phất gió. Khi quay đầu lại thì chỉ thấy một bóng người đang lao vọt ra cửa.

Lãnh Như Băng chậm rãi mở mắt, nhìn Long Thiên Lộc chăm chú, định nói gì nhưng lại thôi.

Long Thiên Lộc liền đỡ lưng Lãnh Như Băng, đặt chàng nằm xuống rồi nói:

—Vì cứu mạng người mà Vương cô nương đã phí không ít tâm cơ...

Đoạn lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

—Thương thế của người nặng nhưng không tổn hao đến nguyên khí. Tình hình trước mắt rất tốt, chỉ cần điều tức nghỉ ngơi bốn năm ngày là có thể phục nguyên. Nhưng người phải nhớ kỹ, chưa được phép của lão khiếu, tuyệt đối không thể mở miệng nói chuyện. Giờ thì hãy nghỉ ngơi đi, hai canh giờ nữa người có thể uống thuốc được rồi.

Nói dứt lời, lão liền quay người bỏ đi.

Lãnh Như Băng được Long Thiên Lộc tận tình điều trị, khôi phục rất nhanh. Chỉ hai ngày sau, chàng đã cảm thấy tinh thần và sức khỏe hoàn toàn khôi phục, nhưng trong lòng vẫn còn vô số hoài nghi. Không hiểu sao, Long Thiên Lộc quyết không cho chàng mở miệng, không cho chàng ra khỏi phòng bệnh nửa bước.

Đến trưa ngày thứ ba, Lãnh Như Băng không nhịn được liền âm thầm vận khí, cung tay hướng vào trước ngực Long Thiên Lộc kích ra một chưởng.

Long Thiên Lộc vội nháy lùi lại tránh chiêu, hữu thủ vung ra tiếp chưởng của chàng. Lão tức giận nói:

—Đây là ý gì?

Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

—Lão tiên bối không cần tức giận. Tại hạ chỉ muốn thử xem võ công đã khôi phục hay chưa?

Long Thiên Lộ lạnh lùng nói:

—Chưởng này ít nhất cũng phải có lực đạo trên ba trăm cân, lại đánh vào chỗ yếu hại trên ngực, nếu như lão phu ứng biến không nhanh thì e rằng đã bị thương dưới tay người rồi.

Lãnh Như Băng nói:

—Nói như vậy, võ công của vãn bối đã khôi phục rồi.

Long Thiên Lộ nói:

—Lẽ nào người không cảm thấy điều đó? Không lấy lão phu ra thử không được à?

Lãnh Như Băng nói:

—Vãn bối đã sớm cảm thấy điều này, nhưng không biết vì sao lão tiên bối bắt vãn bối ở đây điều dưỡng, không cho mở miệng nói chuyện?

Long Thiên Lộ khẽ rung rung người nói:

—Được lắm, thì ra người đã có tâm cơ với ta từ lâu.

Lãnh Như Băng chậm rãi đứng dậy, cúi người vái lão một vái nói:

—Trong lòng vãn bối có rất nhiều nghi hoặc, nghĩ mãi mà không thông, nhưng lão tiên bối lại không cho vãn bối nói chuyện. Vãn bối bất đắc dĩ mới nghĩ ra cách này, mong tiên bối rộng lượng bỏ qua.

Long Thiên Lộ thở dài nói:

—Người có biết vì sao lão phu hạn chế người nói chuyện không?

Lãnh Như Băng nói:

—Điều này vãn bối không biết.

Long Thiên Lộ nói:

—Lão phu cũng biết trong lòng có nhiều nghi vấn, nhưng cũng sợ khi người hỏi đến thì lão phu cũng không biết trả lời thế nào.

Lãnh Như Băng nói:

—Thừa mong lão tiên bối nói cho vãn bối những chuyện mình biết, những điều tiên bối không biết, vãn bối cũng không dám cưỡng cầu.

Long Thiên Lộc nói:

—Người hỏi đi.

Lãnh Như Băng nói:

—Nơi này có phải Ty Trần Sơn Trang của lão tiên bối?

Long Thiên Lộc lắc đầu nói:

—Không phải! Không phải! Nơi đây là Vạn Tùng Cốc của Hoàng Sơn Thế Gia.

Lãnh Như Băng nói:

—Hoàng Sơn Thế Gia, làm sao mà tại hạ đến được đây?

Long Thiên Lộc nói:

—Thương thế của người và Vương Tích Hương vô cùng trầm trọng, lão phu không có khả năng chữa trị. Vương cô nương đặc biệt đưa các người đến đây, thỉnh thị mẫu thân của nàng ra tay cứu chữa.

Lãnh Như Băng thở dài một tiếng nói:

—Thì ra là vậy, không biết thương thế Vương cô nương thế nào?

Long Thiên Lộc đang định mở miệng đáp, đột nhiên trong lòng máy động tâm cơ, lại không nói nữa, chỉ im lặng nhìn chằm chằm vào mặt Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng khẽ biến sắc mặt, lo lắng hỏi:

—Sao rồi! Có phải Vương cô nương đã gặp điều bất trắc?

Long Thiên Lộc khẽ chau mày nói:

—Nàng ta rất tốt. Có điều thương thế còn nặng hơn người, tuy Vương phu nhân đã cố gắng cứu chữa nhưng vẫn chưa thể phục hồi hoàn toàn được.

Lãnh Như Băng thở phào nhẹ nhõm nói:

—«Cửu Ma Huyền Công» đó thật là một loại võ công độc ác nhất trên đời.

Long Thiên Lộc không hiểu sao chàng nói vậy liền hỏi:

—Người có ý gì?

Lãnh Như Băng nói:

—Vương Tích Hương vốn là người rất tốt, chỉ vì luyện «Cửu Ma Huyền Công» mà biến tâm đổi tính, không chuyện gì là không thể làm ra.

Long Thiên Lộc nói:

—Thì ra trên đời thật sự có loại võ công như vậy.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ đã tận mắt nhìn thấy «Cửu Ma Huyền Công bí lục», và cảnh tượng Vương Tích Hương ép Công Tôn Ngọc Sương và Vương Thông Huệ luyện loại võ công dị thường này.

Long Thiên Lộ cả kinh, không nhịn được hỏi:

—Theo người nói thì Vương Minh chủ và Công Tôn Ngọc Sương cũng đã luyện «Cửu Ma Huyền Công» rồi?

Lãnh Như Băng nói:

—May mà lúc đó tại hạ thấy tình hình khẩn cấp, liền xuất thủ điểm huyết đạo của hai người lại. Ít ra thì Ma công cũng chưa ảnh hưởng đến họ.

Đoạn chàng thở dài não nề nói tiếp:

—Ôi, cho dù thương thế Vương Tích Hương có hồi phục, nhưng Ma công vẫn còn thì nàng vẫn sẽ làm những chuyện nguy hại võ lâm.

Chợt bên ngoài có nhân ảnh chuyển động, Vương Thông Huệ đã bước vào phòng, mỉm cười nói:

—Lãnh huynh đã khỏe hẳn chưa?

Lãnh Như Băng ôm quyền nói:

—Đa tạ Minh chủ tương cứu!

Vương Thông Huệ nói:

—Lúc đề cử tiểu muội lên làm Minh chủ, Lãnh huynh không có tham gia, bây giờ cũng không cần gọi tiểu muội như vậy.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

—Tiểu muội vốn định đến thăm Lãnh huynh sớm hơn, nhưng vì thương thế Vương cô nương thủy chung vẫn chưa thấy chuyển biến gì nên tiểu muội không dám đến gặp Lãnh huynh.

Lãnh Như Băng vội hỏi:

—Bây giờ thương thế của nàng thế nào rồi?

Vương Thông Huệ nở một nụ cười thê lương nói:

—Bây giờ nàng đã khỏe nhiều rồi. Gia mẫu phải mất ba ngày ba đêm mới tạm coi là đã mang được nàng từ Quỷ môn quan về đây.

Lãnh Như Băng nói:

—Giờ nàng đã tỉnh chưa?

Vương Thông Huệ tuy đã quyết hy sinh tình cảm cá nhân vì đại cuộc, nhưng trước tình hình này nàng cũng khó mà khống chế được sự thương cảm. Trên mặt nàng lộ vẻ buồn rầu, quay đầu lại gọi:

—Tiểu Thanh!

Một nữ tỳ áo hoa liền «dạ» một tiếng bước vào:

—Tỳ tử ở đây!

Vương Thông Huệ nói:

—Đưa vị Lãnh tướng công này đến gặp Vương cô nương.

Nói đoạn nàng vội vã quay đầu ra khỏi phòng.

Long Thiên Lộc nhìn Vương Thông Huệ đi xa dần, thở dài một tiếng nói:

—Lãnh huynh đệ, người đã làm tổn thương trái tim của nàng ấy rồi!

Lãnh Như Băng ngơ ngẩn một hồi rồi nói:

—Tại hạ phải nói cho tiền bối một chuyện...

Chỉ nghe ả nữ tỳ tên gọi Tiểu Thanh đã lên tiếng:

—Tỳ tử sẽ xin được dẫn đường cho tướng công.

Lãnh Như Băng cười khổ nói:

—Phòng họa thì hơn, không thể để Vương Tích Hương tỉnh lại hoàn toàn được.

Long Thiên Lộc nói:

—Thì ra là như thế, vậy để lão phu đi theo người.

Lãnh Như Băng nói:

—Lão tiền bối y đạo tinh thâm, đi cùng vẫn bối thì càng tiện.

Lúc này, Tiểu Thanh đã cất bước đi ra khỏi tĩnh thất. Lãnh Như Băng và Long Thiên Lộc liền sánh vai đi theo ả. Hai người đi qua hai căn đình viện, đến một tiểu lâu giữa vườn hoa rộng lớn thì dừng lại. Tiểu Thanh dẫn hai người đến trước cửa nói:

—Vương cô nương đang ở trong hồng lâu này, tiểu tỳ chỉ có thể đưa tướng công đến đây.

Lãnh Như Băng nói:

—Đa tạ cô nương.

Đoạn chàng cùng Long Thiên Lộc liền đẩy cửa bước vào tiểu lâu.

Hương Cúc đang đứng bên trong thấy Lãnh Như Băng bước vào, lập tức hành lễ nói:

—Lãnh tướng công thương thế đã phục hồi rồi.

Lãnh Như Băng cung tay nói:

—Đa tạ cô nương quan hoài. Tình hình Vương cô nương sao rồi?

Hương Cúc nói:

—Sau khi đã được lão phu nhân trị liệu, thương thế đã đỡ nhiều rồi.

Lãnh Như Băng vội vàng hỏi:

—Nàng đã tỉnh chưa?

Hương Cúc nói:

—Bệnh tình đã đỡ nhiều, nhưng vẫn còn hôn mê.

Lãnh Như Băng thở hắt ra một hơi nói:

—Tại hạ có thể vào thăm nàng được không.

Hương Cúc nhích người sang nói:

—Xin mời tướng công.

Lãnh Như Băng liền bước vào nội thất, chỉ thấy Vương Tích Hương đang nằm thim thiếp trên giường. Thân hình ngày xưa vốn đã yếu ớt, nay càng gầy gò suy ngược hơn. Hai mắt nàng nhắm nghiền, gương mặt xanh lét không còn chút huyết sắc.

Tố Mai đứng bên cạnh giường, gương mặt đượm nét lo âu.

Lãnh Như Băng thấp giọng nói:

—Nàng đã uống thuốc chưa?

Tố Mai đáp:

—Đã uống rồi ạ.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ có một chuyện muốn cùng cô nương thương lượng.

Tố Mai nói:

—Lãnh tướng công đã nặng lời, có chuyện gì chỉ cần tướng công phân phó, tiểu tỳ sẽ cố gắng hết sức.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương đã nghĩ qua khi Vương cô nương tỉnh lại thì sẽ thế nào không?

Tố Mai ngăn người giây lát rồi nói:

—Điều này tiểu tỳ không thể đoán trước.

Lãnh Như Băng nói:

—Nguyên khí của nàng chưa hồi phục nhưng Ma công vẫn còn. Nếu như nàng tỉnh lại, nhất định sẽ lại làm ra nhiều chuyện khó lường. Hoàng Sơn Thế Gia không phải là nơi tầm thường, tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn. Kết cục thế nào, cô nương chắc cũng tự đoán được.

Tố Mai nói:

—Chuyện này thì tiểu tỳ chưa nghĩ tới.

Lãnh Như Băng nói:

—Chuyện này liên quan đến sinh tử của Vương cô nương, mong cô nương suy nghĩ cho kỹ.

Tố Mai khẽ thở dài một tiếng nói:

—Cô nương vẫn còn chưa tỉnh, tiểu tỳ đã tâm thần bán loạn rồi. Lãnh tướng công có cao kiến gì, mong ngài chỉ giáo cho tiểu tỳ một con đường sáng.

Lãnh Như Băng chậm rãi nói:

—Ý của tạ hạ là khi Vương cô nương vừa tỉnh lại thì lập tức điểm huyết của nàng...

Vương Tích Hương đột nhiên mở lớn hai mắt, nhìn Lãnh Như Băng một cái, tựa hồ muốn nói nhưng lại thôi. Hai mắt lại nhắm lại như cũ.

Tố Mai thấy vậy thì thốt lên thất thanh:

—Cô nương, cô nương đã tỉnh lại rồi.

Chỉ nghe phía sau có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

—Lúc này cô ta còn chưa thể nói chuyện, không nên làm kinh động đến cô ta nghỉ ngơi.

Lãnh Như Băng quay đầu lại nhìn thì thấy một trung niên phụ nhân, hình dáng thanh tú đứng ở cửa.

Tố Mai liền bước lên phía trước quỳ xuống nói:

—Nô tỳ khấu kiến phu nhân.

Lãnh Như Băng thấy Tố Mai làm vậy, đã biết người này chính là Vương phu nhân, liền ôm quyền vái một vái dài nói:

—Vãn bối Lãnh Như Băng bái kiến phu nhân.

Vương phu nhân khẽ xoa tay nói:

—Không cần đa lễ.

Nói đoạn, bà liền chậm rãi đến bên giường bệnh, đưa tay đặt lên ngực Vương Tích Hương, độ chừng một tuần trà công phu bà ta mới thở dài một tiếng nói:

—Đem kim châm đến đây.

Một thanh y nữ tỳ liền dâng lên một cái hộp nhung.

Vương phu nhân mở nắp hộp, lấy ra một ngọn kim châm, trầm ngâm một hồi rồi cắm vào trước ngực Vương Tích Hương.

Đột nhiên có ba tiếng chuông truyền đến.

Vương phu nhân khẽ chau mày, quay đầu nhìn thanh y nữ tỳ thấp giọng nói:

—Đi xem có chuyện gì?

Thanh y nữ tỳ liền vâng mệnh, quay người chạy đi.

Lãnh Như Băng tuy không biết tiếng chuông có ý nghĩa gì, nhưng cũng thâm đoán là một loại tín hiệu cảnh báo gì đó.

Sau khi Vương phu nhân phái thanh y nữ tỳ kia đi xem xét tình hình, thần tình vẫn lạnh lùng như trước, trên mặt không hề để lộ nét lo lắng.

Căn tĩnh thất bỗng chốc trở nên tĩnh lặng vô cùng, tĩnh lặng đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Ước chừng thời gian một bữa cơm, thanh y nữ tỳ liền chạy vội vào đến bên Vương phu nhân thấp giọng nói mấy câu, rồi lại quay người chạy đi.

Vương phu nhân thản sắc vẫn lạnh lẽo như trước. Bà chậm chậm đưa tay rút kim châm trước ngực Vương Tích Hương, quay đầu lại nhìn Lãnh Như Băng và Tố Mai một cái, rồi lấy ra một bình ngọc chậm rãi nói:

—Bình ngọc này có ba hoàn dược, cách ba canh giờ thì cho cô ta uống một viên. Sáng mai có thể cho cô ta ăn chút gì đó.

Nói đoạn, bà liền quay người, chậm rãi bỏ đi.

Tố Mai phục xuống sát đất nói:

—Tỳ tử tiền phu nhân.

Vương phu nhân không quay đầu lại nói:

—Không cần đâu.

Đoạn chậm bước rời khỏi căn phòng.

Tố Mai đứng dậy thấp giọng nói với Lãnh Như Băng:

—Xem ra cô nương được cứu rồi.

Ả vừa dứt lời thì bên ngoài đã có hai tiếng kêu sắc lạnh truyền tới.

Lãnh Như Băng vội phóng ra bên ngoài.

Vương phu nhân đã đi khỏi từ bao giờ.

Long Thiên Lộc và Hương Cúc đang ở bên ngoài thấp giọng nói chuyện. Hương Cúc quay lại nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Hoàng Sơn Thế Gia gặp cường địch.

Long Thiên Lộc nói:

—Bọn chúng đã vào được bên trong rồi.

Lãnh Như Băng nói:

—Long Trang chủ hãy cùng tị hạ đi xem tình hình thế nào?

Long Thiên Lộc lắc đầu nói:

—Không có sự cho phép của Vương phu nhân và Vương cô nương, tốt nhất chúng ta không nên đi lung tung. Cứ ở lại đây còn có thể bảo vệ Vương cô nương.

Lãnh Như Băng chưa kịp đáp lời thì đã thấy một thanh y nữ tỳ cầm kiếm chạy tới. Nha đầu của Hoàng Sơn Thế Gia đều mặc thanh y, vừa nhìn là đã nhận ra ngay. Nữ tỳ đến bên cạnh Long Thiên Lộc, thấp giọng nói:

—Có người đột nhập Hoàng Sơn Thế Gia, có thể sẽ có một trường ác đấu. Xin chư vị vào trong phòng, đóng kín cửa lại, tránh gây ra những hiểu lầm đáng tiếc.

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu như có cường địch tấn công, tại hạ nguyện được giúp một phần sức lực. Tại sao lại phải ẩn nấp trong phòng?

Thanh y nữ tỳ liền nói:

—Việc đó không cần tướng công lao tâm. Xin mời chư vị vào phòng.

Long Thiên Lộc nói:

—Lãnh huynh đệ, chúng ta không biết quy tắc của Hoàng Sơn Thế Gia, tốt nhất cứ vào phòng thì hơn.

Đoạn lão quay người bước vào trong phòng.

Lãnh Như Băng và Hương Cúc cũng đi theo sau Long Thiên Lộc.

Thanh Y nữ tỳ liền nói:

—Chư vị đóng hết cửa lại, cho dù nghe thấy âm thanh gì cũng không nên mở cửa ra nhìn.

Hương Cúc «vâng» một tiếng rồi đưa tay đóng cửa lại.

Lãnh Như Băng nhìn sang Long Thiên Lộc nói:

—Chuyện này thật là lạ.

Long Thiên Lộc hỏi:

—Chuyện gì cơ?

Lãnh Như Băng hỏi:

—Tại sao lại không cho chúng ta nhìn?

Long Thiên Lộc nói:

—Có thể Hoàng Sơn Thế Gia có phương pháp cự địch riêng, không muốn cho người ngoài nhìn thấy.

Con người của Long Thiên Lộc xưa nay tự phụ mình là kẻ bất phàm, nhưng từ khi gặp Vương phu nhân, bất giác lão sinh ra một cảm giác sợ hãi, trong lòng tuy cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng cố gắng nén lại ở trong lòng chứ không nói ra.

Hương Cúc vẫn chưa hết tính trẻ con, thấp giọng nói:

—Nếu như chúng ta nghe thấy tiếng động gì kỳ lạ, cứ he hé cửa ra nhìn trộm, bọn họ chắc cũng không phát hiện ra đâu.

Long Thiên Lộc lắc đầu nói:

—Không được. Chẳng may bị người ta phát giác thì sẽ không hay...

Lão chưa dứt lời thì bên ngoài đã có tiếng vo ve truyền lại.

Lãnh Như Băng chau mày nói:

—Quả nhiên có chút kỳ quái, đây là tiếng gì vậy?

Long Thiên Lộ ngưng thần lắng nghe, rồi lắc thở dài, hiển nhiên lão cũng không biết là cái gì.

Hương Cúc đột nhiên thốt lên:

—Tiểu tỳ biết rồi.

Lãnh Như Băng vội hỏi:

—Là tiếng gì vậy?

Hương Cúc nói:

—Giống như là tiếng của đàn ong.

Lãnh Như Băng liền cẩn thận lắng nghe lại, quả nhiên là tiếng của đàn ong đang bay. Trong lòng càng cảm thấy kỳ quái nghĩ: “Lẽ nào Hoàng Sơn Thế Gia lại dùng ong để đánh địch? Nếu quả như vậy, đây đúng là một chuyện hiếm thấy ở đời, nếu không đi xem thì thật là đáng tiếc.”

Chàng chỉ thấy một cổ hiếu kỳ mãnh liệt nổi lên trong lòng, không nhịn được liền đưa tay ra định mở cửa.

Long Thiên Lộ liền thấp giọng ngăn cản:

—Lãnh huynh đệ, không thể làm bừa được.

Lãnh Như Băng lùi lại, thở dài than:

—Dùng ong lui địch, chuyện này vẫn bối chưa nghe bao giờ, không được xem thì thật đáng tiếc.

Chỉ nghe một thanh âm yếu nhược vang lên:

—Chẳng có gì kỳ lạ cả.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Lãnh Như Băng vẫn có thể nhận ra người lên tiếng là Vương Tích Hương.

Chàng, Hương Cúc, Tố Mai đều đồng loạt nhìn lại thì thấy Vương Tích Hương đã ngồi dậy từ lúc nào.

Tố Mai vội nói:

—Cô nương thương thế còn chưa lành hẳn, không nên cố gắng nói chuyện.

Vương Tích Hương đột nhiên nắm chặt lấy tấm màn, trên đầu mồ hôi chảy ròng ròng, nét mặt vô cùng thống khổ.

Hương Cúc niên kỷ nhỏ nhất, tình tình vẫn còn bộp chộp, thấy vậy vội vàng kêu lớn:

—Cô nương! Người làm sao vậy?

Vương Tích Hương thở hổn hển nói:

—Mau đem kim châm lại đây.

Tố Mai khẽ thở dài nói:

—Đã lâu cô nương không dùng đến kim châm nên tỳ tử không mang theo.

Vương Tích Hương đột nhiên ngã người vào tấm rèm, toàn thân run rẩy, hai hàm răng cắn chặt vào tấm rèm. Cho dù đang phải chịu nỗi đau đớn vô bờ nhưng nàng vẫn không hề rên la tiếng nào.

Đó là một sự đau đớn mà con người bình thường không thể nào chịu đựng nổi.

Tố Mai, Hương Cúc cứ ngẩn người đứng bên giường bệnh, hai mắt tràn đầy nước mắt mà không biết làm gì để giúp nàng.

Lãnh Như Băng cố nhịn không cho hai hàng lệ nóng chảy ra, chậm rãi nói:

—Nàng hãy luyện «Cửu Ma Huyền Công» đi.

Long Thiên Lộ lắc đầu nói:

—Lãnh huynh đệ, người không phải hận nàng ta học «Cửu Ma Huyền Công» hay sao. Tại sao lại bảo nàng luyện nó?

Lãnh Như Băng nói:

—Nàng đau đớn như vậy, nếu không luyện «Cửu Ma Huyền Công» thì sẽ thống khổ còn hơn là chết.

Long Thiên Lộ nói:

—Tại sao không trợ lực để nàng vượt qua cửa ải khó khăn này?

Lãnh Như Băng cười khổ nói:

—Tại hạ tuy có tâm, nhưng vô năng lực.

Long Thiên Lộ nói:

—Lão phu có thể giúp một tay.

Lãnh Như Băng liền chấp tay nói:

—Đa tạ lão tiên bối chỉ điểm. Vãn bối rửa tai lắng nghe.

Long Thiên Lộc nói:

—Điểm vào hai huyệt «U Môn», «Cự Duyệt» của nàng ta trước đã.

Lãnh Như Băng ngẩn người giây lát rồi y theo lời lão điểm vào hai huyệt «U Môn», «Cự Duyệt» của nàng.

Chỉ nghe Vương Tích Hương thở hắt ra một tiếng, rồi an tĩnh trở lại. Hai hàm răng nghiến chặt vào tấm rèm cũng từ từ nhả ra. Dường như nàng đã bớt được không ít sự đau đớn.

Đột nhiên có tiếng cọt kẹt, cửa phòng bật mở ra.

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một thanh y tỳ nữ chậm rãi bước vào, cúi đầu hành lễ với Lãnh Như Băng nói:

—Lãnh tướng công, phu nhân có lời mời.

Lãnh Như Băng ngẩn người hỏi lại:

—Vương phu nhân mời tại hạ?

Thanh y tỳ nữ gật đầu đáp:

—Không sai!

—— o0o ——